

C-562/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. szeptember 11.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Upravno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. augusztus 24.

Felperes:

T-2 družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme d.o.o.

Alperes:

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije

Az alapeljárás tárgya

Rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat érvényességének meghosszabbítása iránti kérelmet elutasító határozat megsemmisítése céljából az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság, Szlovénia) elé terjesztett kereset; Európai Elektronikus Hírközlési Kódex; a szabályozás kiszámíthatósága a jogtulajdonosok számára; az uniós jog valamely rendelkezésének egyértelmű, pontos és feltétlen jellege; az uniós jogi rendelkezések közvetlen alkalmazandósága.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az uniós jog értelmezése; EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Egyértelmű, feltétlen és kellően pontos-e az EEHK-irányelv (az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv) 49. cikkének (1) és (2) bekezdése ahhoz, hogy magánszemélyek a nemzeti közigazgatási hatóságok és a nemzeti bíróságok előtti eljárásokban azokra hivatkozhatnak?
- 2) Alkalmazni kell-e az EEHK-irányelv 49. cikkének (1) és (2) bekezdését azon RFS (rádiófrekvenciás spektrum) iránti egyedi használati jogok meghosszabbítására is, amelyeket az EEHK-irányelv hatálybalépése előtt osztottak ki, és ha igen, mely általános feltételeket kell alkalmazni annak meghatározására, hogy valamely egyedi jog meghosszabbítandó-e?
- 3) Amennyiben a második kérdésre nemleges a válasz: az engedélyezési irányelv (az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv) hatályban léte alatt kiosztott, RFS iránti egyedi használati jogok megfelelő érvényességi idejének értékelése szempontjából, tehát azok meghosszabbíthatóságával kapcsolatban alkalmazni kell-e az engedélyezési irányelv 5. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezést vagy az engedélyezési irányelvet módosító irányelv (az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelv, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló 2002/19/EK irányelv és az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 2002/20/EK irányelv módosításáról szóló, 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv) 5. cikke (2) bekezdésének negyedik albekezdését, és ezek a rendelkezések az említett szempontból kellően egyértelműek, feltétlenek és pontosak-e ahhoz, hogy azok alapján értékelni lehessen valamely, RFS iránti egyedi használati jog időtartamának megfelelőségét?
- 4) Amennyiben a harmadik kérdésre igenlő a válasz: milyen feltételeket kell alkalmazni valamely, RFS iránti egyedi használati jog időtartama megfelelőségének vagy az e jog meghosszabbítására vonatkozó kötelezettségnek az értékeléséhez?
- 5) Amennyiben az első, a második vagy a harmadik kérdésre igenlő a válasz: a meghosszabbításról való döntés szempontjából figyelembe kell-e venni, hogy a fent említett használati jog megszűnésekor hatályos nemzeti jogszabályok kifejezetten kizárták a 15 éven túli meghosszabbítás lehetőségét?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv), különösen az 5. cikk;

Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelv, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló 2002/19/EK irányelv és az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 2002/20/EK irányelv módosításáról szóló, 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (az engedélyezési irányelvet módosító irányelv), különösen a 3. cikk;

Az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv (EEHK-irányelv), különösen a 49. cikk, az 50. cikk (1) bekezdése és a 124. cikk

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

A Szlovén Köztársasága alkotmányának 155. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A jogszabályok, egyéb normák és az általános jellegű jogi aktusok nem rendelkezhetnek visszaható hatállyal. Kizárólag a törvény rendelkezhet úgy, hogy egyes konkrét rendelkezései visszaható hatállyal bírnak, amennyiben a közérdek ezt megköveteli, feltéve hogy ez nem érint szerzett jogokat.”

Zakon o elektronskih komunikacijah [az elektronikus hírközlésről szóló törvény] (ZEKom)

A ZEKom 50. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A Hivatal – a légiforgalmi és tengeri mobil rádiótelefon-szolgáltatások céljára szánt rádiófrekvenciák kijelölésének kivételével – a rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozatot határozott időre, de legfeljebb 15 évre hozza meg.

[...]”

A ZEKom 51. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat érvényessége a rádiófrekvencia jogosultjának kérelmére meghosszabbítható, ha a szóban forgó rádiófrekvenciák használatára vonatkozóan az érvényességi idő lejártakor előírt valamennyi feltétel teljesül.”

Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-1), amely 2013. január 15-én a ZEKom helyébe lépett, és 2022. november 9-ig volt alkalmazandó, mivel 2022. november 10-én hatályba lépett a Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-2), amely az EEHK-irányelvet átültette a nemzeti jogba.

A ZEKom-1 53. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) A Hivatal – a légiforgalmi és tengeri mobil rádiótelefon-szolgáltatások céljára szánt rádiófrekvenciák kijelölésének kivételével – a rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozatot a beruházás megfelelő amortizációjához szükséges időtartam tiszteletben tartásával határozott időre, de legfeljebb 15 évre hozza meg.”

A fent említett törvény 54. cikkének (1), (5) és (6) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) A rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat érvényessége – a nyilvános hírközlési szolgáltatások végfelhasználók részére nyújtásának biztosítása céljából történő rádiófrekvencia-kijelölésről szóló határozatok kivételével – a rádiófrekvencia jogosultjának kérelmére meghosszabbítható, ha – az e törvény 194., 195., 196. és 197. cikkében meghatározott célokat is figyelembe véve – a szóban forgó rádiófrekvenciák használatára vonatkozóan az érvényességi idő lejártakor az előírt valamennyi feltétel teljesül.

[...]

(5) A Hivatal a meghosszabbítás engedélyezése esetén új, rádiófrekvencia-kijelölésről szóló határozatot hoz.

(6) A mérési, hitelesítési és egyéb ellenőrzési igények rádióberendezéseken történő kielégítésére szolgáló rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat, valamint a nyilvános eseményekre szánt rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat érvényessége nem hosszabbítható meg.”

A ZEKom-1 240. cikke úgy szólt, hogy a ZEKom alapján meghozott határozatok a ZEKom-1-ben meghatározott feltételek mellett és módokon módosíthatók, semmisíthetők meg vagy helyezhetők hatályon kívül.

A ZEKom-2 307. cikke viszont úgy szól, hogy a ZEKom-1 alapján meghozott és a ZEKom-2 hatálybalépésekor még le nem járt érvényességi idejű határozatok az utóbbi törvényben meghatározott feltételek mellett és módokon módosíthatók, semmisíthetők meg vagy helyezhetők hatályon kívül.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 A jelenleg felperes T-2 d.o.o. társaság a következő rádiófrekvenciák iránti egyedi használati jog jogosultja volt: 1935 MHz-től 1950 MHz-ig, együttesen

2125 MHz-től 2140 MHz-ig és 1910 MHz-től 1915 MHz-ig, amelyeket a 2006. szeptember 21-től 2021. szeptember 21-ig terjedő időszakra a végfelhasználóknak szánt nyilvános hírközlési szolgáltatások biztosítását célzó határozat (a továbbiakban: a rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozat vagy DARF) alapján jelölték ki a részére. A felperes 2021. augusztus 20-án kelt kérelmében a DARF érvényességének meghosszabbítását kérte az 1935 MHz-től 1950 MHz-ig és 2125 MHz-től 1950 MHz-ig terjedő duplex frekvenciapárra vonatkozó részében.

- 2 A jelenleg alperes Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (a Szlovén Köztársaság hírközlési hálózatokért és szolgáltatásokért felelős hivatala) 2021. október 1-jén elutasította a DARF meghosszabbítása iránti kérelmet amiatt, hogy a ZEKom-1 értelmében a végfelhasználóknak szánt hírközlési szolgáltatások biztosítására szolgáló DARF érvényességét nem lehet 15 éven túl meghosszabbítani. Az alperes álláspontja szerint az EEHK-irányelv 49. cikkének a felperes által hivatkozott rendelkezése nem alkalmazható a meghosszabbításról való döntés során, mivel az jogi szempontból nem teljes. E rendelkezés ugyanis részben nyitott szabály, mivel azt konkrét tartalommal kell kiegészíteni, és mérlegelési mozgásteret hagy a tagállamok számára azzal kapcsolatban, hogy miként ültetik azt át a nemzeti jogba. A Szlovén Köztársaság például úgy határozott, hogy egyáltalán nem ülteti át az EEHK-irányelv 49. cikkének (2) bekezdését az új törvényben, hanem már eleve a jogok 20 éves időtartamáról rendelkezett.
- 3 Az alperes azt állítja, hogy az EEHK-irányelv 49. cikke értelmében a rádiófrekvenciás spektrum (a továbbiakban: RFS) iránti használati jogok – felperes állítása szerinti – automatikus meghosszabbítása sincs előírva. Ezenkívül az egyedi (használati jogok) időtartama EEHK-irányelv 49. cikkének (3) bekezdésével összhangban, a 20 éves szabályozási kiszámíthatóság biztosítása céljából történő meghosszabbítását első ízben csak az említett irányelv alapján írták elő. Ez azonban azt jelenti, hogy a meghosszabbítás feltételeinek már a rádiófrekvencia-használati jogok kiosztásakor ismerteknek kell lenniük. A szóban forgó rádiófrekvenciák 2006. évi kijelölése esetén nem kellett teljesíteni a feltételeket.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 4 A felperes keresetet nyújtott be a bírósághoz annak a határozatnak a megsemmisítése iránt, amellyel az alperes elutasította a DARF érvényességének meghosszabbítása iránti kérelmét. A keresetben előadja, hogy az alperesnek az EEHK-irányelv 49. cikkének (2) bekezdése alapján a 15 évben meghatározott érvényességi idejű rádiófrekvenciák kijelöléséről szóló határozatok esetében lehetővé kellett volna tennie, hogy azok a lejártuk előtt további 5 éves időtartamra meghosszabbíthatók legyenek, mivel a ZEKom-1-ben foglalt szabályozás nyilvánvalóan ellentétes az EEHK-irányelvvvel. Álláspontja szerint az ezen irányelv 49. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezés egyértelmű, pontos és

feltétlen, ezért közvetlenül alkalmazandó és hatályos. E rendelkezés célja a jogbiztonság biztosítása a meglévő jogtulajdonosok javára és a szabályozás kiszámíthatóságának biztosítása legalább 20 éves időtartamra. Azt állítja, hogy a szabályozó hatóságnak emiatt – amennyiben a jogokat 15 évre osztották ki – legalább 2 évvel a lejárát előtt meg kell indítania a megújítási eljárást. A felperes kiemeli, hogy az EEHK-irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetésének napjától, vagyis 2018 decemberétől kötelező a Szlovén Köztársaságra nézve. Ezenfelül a felperes előadja, hogy a szóban forgó irányelv nem korlátozza a 49. cikk (2) bekezdésének alkalmazását kizárólag az irányelv hatálybalépését követően kiosztott, rádiófrekvencia iránti egyedi használati jogok meghosszabbítására, hanem az irányelv elfogadása előtt kiosztott, az irányelv hatálybalépésekor még le nem járt jogokra is vonatkozik. Az alperesnek ezért az EEHK-irányelv említett rendelkezése alapján 2020. december 21-től kezdődően azt is lehetővé kellett volna tennie, hogy a rövidebb, legfeljebb 20 éves időtartamra kiosztott jogok jogosultjai legfeljebb 20 évre meghosszabbíthassák e jogaik érvényességét. Ez a felperesre is vonatkozik, mivel az a 15 éves időszak, amelyre a szóban forgó rádiófrekvenciákat megkapta, 2021. szeptember 21-én járt le, így az EEHK-irányelv hatálybalépésekor, illetve az irányelv átültetésére előírt határidő lejártának időpontjában a joga még nem járt le. A felperes kéri, hogy az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság) semmisítse meg a megtámadott határozatot, és új határozat meghozatala céljából utalja vissza az ügyet az alperes hivatalhoz.

- 5 Az alperes ellenkérelmében előadja, hogy az EEHK-irányelv 49. cikkének (2) bekezdése feltételesen alkalmazandó szabály, és hogy az mérlegelési mozgásteret hagy a tagállamok számára, mivel nem kötelezi azokat automatikus meghosszabbításra. Az alperes azt is előadja, hogy az egyedi (használati jogok) időtartama vezeték nélküli szélessávú elektronikus hírközlési szolgáltatások tekintetében történő meghosszabbításának előírása kizárólag a 20 éves szabályozási kiszámíthatóságnak az EEHK-irányelv hatálybalépése óta kiosztott rádiófrekvenciák vonatkozásában történő biztosítását szolgálja, és hogy a fent említett rendelkezés nem alkalmazható visszamenőlegesen. Az alperes kiemeli, hogy a meghosszabbítás feltételeinek már a rádiófrekvencia-használati jog kiosztásakor, tehát 2006. június 9-én – amikor a szóban forgó frekvenciákra vonatkozó nyilvános pályázati felhívás megjelent a Szlovén Köztársaság hivatalos közlönyében – ismerteknek kellett volna lenniük. Mivel a fent említett nyilvános pályázati felhívás, majd a DARF nem rendelkezett a meghosszabbítás lehetőségéről, a szóban forgó DARF az EEHK-irányelv 49. cikkének szövege tükrében nem hosszabbítható meg.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 6 A jelen ügyben az a kérdés, hogy a DARF meghosszabbításával biztosítani kell-e, hogy az EEHK-irányelv teljes körűen érvényesüljön, vagy az RFS iránti egyedi használati jogok időtartamára vonatkozó, az említett irányelvben meghatározott szabályok csak azokra a jogokra vonatkoznak, amelyeket az említett irányelv

hatálybalépését követően osztottak ki. Ellenkező esetben kérdésként vetődik fel, hogy biztosítani kell-e az engedélyezési irányelv teljeskörű érvényesülését a szóban forgó DARF meghosszabbításának megfontolásával.

- 7 A jelen ügyben a jogi szempontból releváns döntő körülmények a következők:
1. az alperes 2006. szeptember 21-én elfogadta a DARF-ot 15 éves időtartamra, azaz 2021. szeptember 21-ig;
 2. a jog kiosztásának időpontjában, azaz 2006. szeptember 21-én az Európai Unióban az engedélyezési irányelv volt hatályban, amely előírta, hogy a határozott időre megadott használati jog időtartamának a szóban forgó szolgáltatásnak megfelelőnek kell lennie; a Szlovén Köztársaságban azonban hatályban volt a ZEKom, amely a szóban forgó határozat lejártakor az említett rádiófrekvenciák használatára előírt valamennyi feltétel teljesülése esetén lehetővé tette bármely DARF 15 éven túli meghosszabbítását;
 3. 2021. szeptember 21-én, a DARF lejártakor az Európai Unióban hatályban volt az EEHK-irányelv, amely nem írja elő kifejezetten a tagállamok számára, hogy miként szabályozzák a nem az említett irányelv érvényességi ideje alatt, hanem azt megelőzően megadott, de a szóban forgó irányelv hatálybalépésekor még érvényben lévő, RFS iránti egyedi használati jogok meghosszabbításának rendszerét;
 4. 2021. szeptember 21-én a Szlovén Köztársaságban a ZEKom-1-et kellett alkalmazni, amely a nyilvános hírközlési szolgáltatások végfelhasználók részére történő nyújtása céljából biztosított, RFS iránti egyedi használati jogok esetében kifejezetten kizárta a 15 éven túli meghosszabbítás lehetőségét;
 5. a DARF érvényességének lejártakor (2021. szeptember 21.) a Szlovén Köztársaság még nem ültette át nemzeti jogrendjébe az EEHK-irányelvet, amit 2020. december 20-ig kellett volna megtennie.
- 8 A jelen ügyben meghozandó döntés tehát teljes egészében attól függ, hogy közvetlenül alkalmazandó-e az EEHK-irányelv 49. cikkének (1) és (2) bekezdése, így a használati jogot a 15 éves időtartam lejártát követően főszabály szerint meg kell hosszabbítani további 5 évvel, valamint attól, hogy a fent említett szabály vonatkozik-e az olyan, RFS iránti egyedi használati jogokra (is), amelyek az EEHK-irányelv hatálybalépése előtt keletkeztek, és amelyek ezen irányelv hatálybalépésekor még nem jártak le, vagy pedig az engedélyezési irányelv 5. cikke esetlegesen közvetlenül alkalmazandó-e a még fennálló jogokra, és a DARF lejártakor értékelni kell az időtartamának megfelelőségét vagy a beruházás megfelelő amortizációjának időtartamát amiatt, hogy e rendelkezéssel ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amelynek révén kizárt az időtartam megfelelőségére vagy a beruházás amortizációjára való tekintet nélküli 15 éven túli meghosszabbítás.

- 9 Nem vitatott, hogy a Szlovén Köztársaság nem ültette át időben a jogrendszerébe az EEHK-irányelvet. Az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság) ezért kétségbe vonja az EEHK-irányelv 49. cikke (2) bekezdésének első, második, harmadik és negyedik albekezdésében foglalt rendelkezések feltétlen és pontos jellegét. A jelen ügy elbírálása szempontjából meghatározó, hogy miként kell értelmezni a „szabályozás jogtulajdonosok általi előreláthatóságának” fogalmát. A felperes ezt úgy értelmezi, hogy a jogot 15 éves időtartamra kell kiosztani, és hogy a 20 éves előreláthatóság mindazonáltal biztosított annak elismerése révén, hogy az említett jogot a szóban forgó irányelv 49. cikkének (1) bekezdésében foglalt előírásokkal összhangban további 5 évvel meg kell hosszabbítani, hacsak megállapítást nem nyer, hogy az ilyen meghosszabbítás nem felelne meg az irányelv 49. cikke (2) bekezdése harmadik albekezdésének a) vagy b) pontjában meghatározott általános feltételeknek, vagy ha az illetékes hatóság a 49. cikk (2) bekezdésének negyedik albekezdése alapján végrehajtási eljárást indított a jogosult ellen a felhasználási jogokhoz kapcsolódó feltételek be nem tartása miatt.
- 10 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint nem egyértelmű, hogy a tagállamok szabadon határozhatják-e meg, milyen feltételek mellett biztosítják a használati jog 20 éves kiszámíthatóságát, azaz milyen feltételek mellett biztosítják e jog további 5 évvel történő meghosszabbítását, ha úgy határoznak, hogy a jog érvényességi ideje 15 év. A kérdést előterjesztő bíróság ezen túlmenően arra is választ vár, hogy az EEHK-irányelv e tekintetben kellően pontos-e ahhoz, hogy döntését arra alapozhassa.
- 11 A kérdés tehát az, hogy az említett irányelv felhatalmazza-e a tagállamokat annak eldöntésére, milyen feltételeket vesznek figyelembe a jog meghosszabbításakor. Ebbe az irányba mutat különösen az EEHK-irányelv 49. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése, amely úgy szól, hogy a tagállamok már a jog kiosztása előtt minden érdekelt fél számára rendelkezésre bocsátják a használati jogok időtartamának meghosszabbítására vonatkozó általános feltételeket, és ezt követően tisztázza azokat a követelményeket, amelyekre ezek az általános feltételek vonatkozhatnak. Ha ugyanis az említett irányelvben meghatározott feltételek közvetlenül alkalmazandók lennének, nem lenne szükség az ilyen feltételekhez való konkrét hozzáférés biztosítására, mivel feltételezni kellene, hogy e feltételek – ha azokat már közzétett szabály tartalmazza – ismertek, vagy azokat ismerniük kell a címzettjeiknek.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság másrészt arra vár választ, hogy már maga az irányelv is meghatároz-e olyan általános feltételeket, amelyeket a meghosszabbítást illetően teljesíteni kell (a verseny biztosítása, az RFS hatékony használata, az innováció és a beruházások ösztönzése, befektetett tőke). Mindenekelőtt azonban a kérdést előterjesztő bíróság számára úgy tűnik, nem egyértelmű, hogy az állam saját mérlegelési mozgásterében végzett értékelése alapján dönthet-e úgy, hogy a meghosszabbítás az infrastruktúrába történő beruházás mértékétől függ, vagy pedig már maga az irányelv is előírja, hogy ez a feltétel, így a befektetett tőke amortizációja elengedhetetlen a meghosszabbításhoz, mivel ez a szempont a 49. cikk (1) és (2) bekezdésében is

megjelenik; a kérdést előterjesztő bíróság azt is kérdésként veti fel, hogyan kapcsolódnak a különféle feltételek egymáshoz, vagyis hogy melyik feltételnek kell elsőbbséget élveznie a többivel szemben, vagy hogy a tagállamok az irányelv átültetése során (kizárólag) ezt a szempontot szabadon határozhatják-e meg.

- 13 Arra az esetre, ha a Bíróság igenlő választ adna arra a kérdésre, közvetlen hatállyal bír-e az EEHK-irányelv 49. cikkének (1) és (2) bekezdése a vertikális jogviszonyokban, az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság) arra is választ vár, hogy ezen irányelv az említett irányelv hatálybalépése előtt kiosztott, RFS iránti egyedi használati jogok esetében is rendelkezik-e a 20 éves előreláthatóságról vagy (bizonyos feltételek mellett) a 15 éves időtartamú jog további 5 évvel történő meghosszabbításáról. Az EEHK-irányelv 124. cikke ugyanis nem állapít meg átmeneti szabályokat e jogokra vonatkozóan, ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság az irányelv preambulumból sem tudja az irányelv célját e jogviszonyok tekintetében levezetni. Az, hogy a szóban forgó irányelv nem alkalmazandó visszamenőleges hatállyal, legfeljebb az irányelv 49. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdéséből vezethető le, amely szerint a meghosszabbítás feltételeinek már a jogok kiosztása előtt ismerteknek kell lenniük, valamint e rendelkezés negyedik albekezdéséből, amely szerint a meghosszabbítási eljárás legkésőbb két évvel a lejárát előtt kezdődik. Az EEHK-irányelv hatálybalépésétől számított két évnél korábban lejárat jogok esetében ugyanis nem lehet ilyen időtartamot biztosítani.
- 14 A kérdést előterjesztő bíróság ezen túlmenően arra vár választ, hogy az EEHK-irányelv 50. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezés tükrében befolyásolhatja-e a meghosszabbításra vonatkozó döntést az, hogy a jog meghosszabbításának lehetőségét az e jog megszűnése időpontjában hatályos jog kifejezetten kizárta.
- 15 Az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság) – arra az esetre, ha nemleges a válasz arra a kérdésre, hogy alkalmazandó-e az EEHK-irányelv az irányelv hatálybalépése előtt kiosztott, RFS iránti egyedi használati jogok meghosszabbítására – kérdésként veti fel, hogy adott esetben az irányelv által előírtakkal azonos joghatást kell-e biztosítani a jog kiosztásának időpontjában hatályos, az engedélyezési irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében előírt olyan szabály alapján, amelynek értelmében a jog időtartamának a szóban forgó szolgáltatásnak megfelelőnek kell lennie, vagy figyelembe kell venni, hogy a beruházás amortizációjához megfelelő időtartamra van szükség, amennyiben ez a rendelkezés feltétlen és egyértelmű, valamint nem teszi szükségessé uniós vagy tagállami intézmények aktusának elfogadását. Az Upravno sodišče (közigazgatási bíróság) ugyanis ismeri a Bíróság ítélkezési gyakorlatát, amely szerint a Bíróság a C-205/20. sz. ügyben úgy ítélte meg, hogy közvetlen hatállyal bír a 2014/67 irányelv 20. cikkének az a rendelkezése, amely szerint az előírt pénzügyi szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A megfelelőség és az arányosság az egyértelműség és a feltételelenség hiányában összehasonlítható fogalmak. A kérdést előterjesztő bíróság – arra az esetre, ha az engedélyezési irányelv vagy az engedélyezési irányelvet módosító

irányelv fent említett rendelkezéseit kellene alkalmazni – kérdésként veti fel, hogy milyen feltételeket kell alkalmazni az RFS iránti egyedi használati jog meghosszabbítására vonatkozóan.

MUNKADOKUMENTUM